Кристофър Бюлман

Между два огъня

BETWEEN TWO FIRES
Text Copyright © 2012 by Christopher Buehlman
All rights reserved.
© Cover art by Jarrod Taylor

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана, препредавана, излъчвана или съхранявана в база данни под каквато и да е форма, включително графична, електронна или печатна, включително фотокопия, преписи или записи, без предварително писмено съгласие и одобрение от страна на издателя.

Тази книга е художествено произведение. Всички герои, организации и събития в него са продукт на въображението на автора или са използвани в условен смисъл.

МЕЖДУ ДВА ОГЪНЯ
КРИСТОФЪР БЮЛМАН

© Кристофър Бюлман, автор, 2012
© Димитрина Куцарова, преводач, 2026
© Джаръд Тейлър, художник на корицата

Отпечатана в България

За контакти: orders@profilms.bg
www.probook-bg.com

PRO BOOK
PRO BOOK® е регистрирана марка на PRO FILMS®

ISBN: 978-619-290-062-5

Кристофър Бюлман

Между два огъня

PRO BOOK
София
2026

На Даниел

Предисловие

ОТ ДЖО ХИЛ

„Между два огъня“ е сред най-завладяващите, дръзки и вълнуващи романи на ужасите за 2026 г. Това е изумително – не заради динамиката, силата и светоусещането на книгата, а защото тя всъщност се появи по книжарниците още *преди четиринайсет години*.

Нямам достъп до данните за продажбите и не знам как е било прието първото ѝ издание, но имам чувството, че е стигнала до известен брой читатели, получила е няколко възторжени рецензии, а после е потънала в пространството почти без отзвук. Понякога се случва така. Има толкова много неща за четене, гледане и слушане – безброй книги, комикси и подкасти, да не говорим за видеоигрите, TikTok, Инстаграм, сериалите, статиите, които се борят за вниманието ви, набелязаните сайтове за преглеждане. Стойностните творби твърде често пробляскват като монета, хвърлена в кладенец, и се изгубват в мрака, без да сбъднат нито едно желание.

Или пък хубавата книга се появява в неподходящ момент; мисля, че точно така е станало с „Между два огъня“. Романът проследява съдбата на Тома – победен, опозорен и отлъчен от църквата воин, който броди из Франция в един от най-мрачните периоди в историята. Черната смърт опустошава страната и селата

са пълни с трупове. Властимащите вече не се преструват, че се придържат към законите и справедливостта; възползват се от настъпилия хаос, за да трупат богатства и да тормозят народа, който мразят. Разбойниците вилнеят на воля. Сякаш всички дяволи от ада са нахлули тук, за да разиграват чудовищните си номера. Бог се е отрекъл от нас. Самият Тома е готов да граби и да убива, за да оцелее, и открива нравствения си предел едва когато спътниците му предлагат да изнасилят Делфин, която е още момиче. Самата мисъл е толкова потресаваща, че съвестта му се събужда и той посяга към меча си.

През следващите месеци Тома и Делфин прекосяват Европа, сякаш излязла от най-сюрреалистичните картини на Бош – свят на всевъзможни изчадия и мъчения. Премеждията им са сред най-завладяващите и странни истории, които съм чел. Бюлман ни повежда на пътешествие, наситено с изключителни ужаси и безпощадна жестокост, изпъстрено с мигове на чиста благодат и неотразимите словесни двубои между Тома и Делфин.

(– Няма лоши бебета – заяви тя…

– Май никога не си виждала бебе. Повечето са ужасни. Имаше едно в Пикардия, което задигна парите на баща си и изпълзя до бардака.

– Бил си ти – подхвърли тя. – Единственото лошо бебе на света.)

Все пак уменията и разказваческата дарба на Бюлман не успяват да предотвратят това, че книгата почти потъва в забрава след първото си издание. Но същият неспирен кръговрат на попкултурата, способен да заличи дадено произведение, би могъл и да го съживи. Първоначално „Между два огъня“ е издадена от *Асе*. След време Бюлман – вече утвърден автор на романи на ужасите и фентъзи – си възвръща издателските права и сам я преиздава на хартия и в електронен формат. Скоро се появява великолепно лимитирано издание и започва да се разчува, че този роман *не бива да се пропуска*. Отначало – само сред шепа читатели, които впоследствие стават все повече. Предимно в онова кътче на ТикТок, което запалените любители на книгите наричат БукТок.

Защо „Между два огъня“ изведнъж започва да звучи толкова актуално, толкова необходимо? Защо в началото на 20-те годи-

ни на второто хилядолетие читателите откликват толкова силно и лично на разказ за свят, наскоро опустошен от болест, в който мнозина от водачите се оказват егоистични престъпници, лишени от всякаква човечност, или направо демонични? Свят, в който културата сякаш е изгубила моралния си компас, а жестокостта се почита и награждава? Защо бихме се отъждествили с епоха, в която хората сякаш са изгубили усета за споделена реалност и стремежа да се грижат за някой друг, освен за самите себе си? Според мен отговорът е очевиден. Може би и вие виждате същите сходства между този мрачен, извратен и опасен свят… и нашия.

Романът „Между два огъня“ вече ни очакваше, когато имахме нужда от него; предлагаме ви го в неговия най-нов и най-хубав вариант. В този кратък предговор успях само бегло да загатна за силата, проникновението и неповторимата наслада, които предлага тази книга. Тъй като съм дългогодишен почитател на К. С. Луис, бях особено впечатлен от богословските размисли на Бюлман. („Вместо да намериш утеха в Бога, ти си превърнал утехата в свой бог.“) Неговите наблюдения за любовта, близостта и смисъла ме занимаваха дълго след като прочетох книгата. („Любов означава да понасяш удари заради някой друг, без да ги броиш.“) Като читател копнея да срещам персонажи със завладяващ, непредвидим вътрешен живот, а тези в „Между два огъня“ са изградени невероятно умело. Джон Стайнбек е казал, че иска да придобие представа за даден герой от речта му – а Бюлман рисува пълнокръвни образи чрез диалозите си. Но няма смисъл да ви губя времето с изброяване на забележителните дарби на автора, нито да ви убеждавам в изключителното му майсторство. Просто разлистете страниците и ще се убедите сами.

Време е да сложите доспехите. Там, накъдето сте се запътили, най-ценният метал не е нито златото, нито среброто.

А стоманата.

Джо Хил
юли 2025 г.
Севъноукс, Кент

ПЪРВА ЧАСТ

В онези дни Господ бе извърнал лицето Си от човешките дела; а ангелите, които Му останаха верни, си рекоха: трябва да се погрижим за чадата Адамови. Тъй и сториха, доколкото можаха.

Вече и третината въстанали ангели отправиха взор към земята и видяха, че ръката Божия се е отдръпнала от нея; а въздухът в долините човешки бе студен, и морето също бе студено.

А един от падналите ангели, чието име беше Узиел, рече: заради човека ние бяхме низвергнати, понеже не подвихме коляно пред него; хайде да изпитаме Господа и да видим какво ще стори, ако поразим най-могъщите им царства с глад. И този ангел се надигна от морските води и прати дъжд; житните и ечемичните класове натежаха от дъжда, свлякоха се в калта и или повехнаха, или изгниха; а добитъкът се поболя и измря поголовно; и на свой ред чадата Адамови познаха глада; и човеците погълнаха всичко, що имаше, и не остана нищо. И мнозина измряха. А някои ходеха в гробището и ядяха прясно погребаните. И младенците, родени през ония години, които доживяха до детска възраст, имаха само по двайсет и два зъба.

А Господ не даде отговор.

И друг от падналите, чието име беше Белиал, рече: именно заради човека започна войната на небето; хайде да ги изпитаме с войни в най-големите им царства; и той възлезе през кладенците на един цар, който владееше могъщ остров, и вдъхна горделивост в устата му; а щом този крал проговори, се закле, че ще вземе короната на още по-велико царство, която ще завоюва с меч. И така той стигна до съседния бряг с оръжие и знамена. А по-великият цар, като видя, че земята му е в опасност, изпрати могъщо войнство в доспехи от желязо и сребро; и те препуснаха срещу мъжете от острова, които ги пронизаха със стрели дори през бронете, и те загинаха. И тъй започна дългата война.

А Господ не даде отговор.

И стана тъй, че първият сред падналите, чието име бе Луцифер, рече: старият ни враг спи; ако не се възползваме от този час, ще стигнем до Последните дни, както Той ги е предначертал, и Той ще ни стъпче под петата Си и ще ни погуби навеки. Хайде всички да въстанем срещу Него, да сринем небесните устои и да изтръгнем оттам душите на праведните; да хванем за гушите нашите братя ангели и да ги запратим в ада; и пак да заживеем във висините, както някога.

Но някои се бояха от мощта на ангелите Господни, чието множество бе по-голямо, а предводителите им бяха Уриил, Гавраил и Михаил – същите, които скършиха гръбнака на Луцифер и го запратиха сред жупела в утробата на земята, за да почерни лика си със сажди и да проумее, че стои по-долу от Господа.

А други се бояха, че Господ ще се пробуди от дрямката Си и ще ги подложи на такива мъки и огньове, каквито дори те не се бяха научили да понасят, или че ще ги изтреби до крак.

И първият сред падналите им заговори: тогава нека Го изпитаме още веднъж; заради човека бяхме оскърбени, заради него бяхме прокудени и заради неговия мир сме запокитени тук долу; хайде да разбием с юмруци свода на ада и да погубим семето Адамово; защото ако Бог не се вдигне, за да спаси любимото Си творение, значи сънят Му е дълбок и ние ще можем да Го сграбчим за косите и да Го низвергнем.

А един от падналите, чието име беше Азазел, рече: с огън или със студ ще ги погубим?

А Луцифер му отвърна, като рече: с нито едно от двете.

С какво тогава, попита нечестивият ангел.

С Велика чума, отвърна Луцифер.

Тъй и стана.

А годините, които изминаха, откакто Господ се роди сред човеците, бяха хиляда триста четиридесет и осем.

ПЪРВА ГЛАВА

ЗА ОСЛИЦАТА[1]

Войниците намериха ослицата в петък. Тя куцаше и ребрата ѝ се брояха. Толкова беше изнемощяла, че не избяга от тях и дори не изрева насреща им, но не изглеждаше болнава. Просто беше стара.

Погледна ги с надежда изпод върбата и размаха опашка, за да разгони мухите. Дебелият – а никой не знаеше как е останал такъв – замахна с чука, за да ѝ разбие черепа, но Тома го спря. Посочи към плевнята. По-разумно беше първо да я вкарат там, за да се подслонят от задаващия се дъжд. Годфроа кимна в знак на съгласие.

Четиримата дрипави мъже с ръждиви брони бродеха по пътищата без сносна храна от седмици. Преживяваха с развалени остатъци, намерени из къщите, пореч и връхчета от папур, червеи, буболечки, жълъди и дори една разложена котка. Бяха изяли толкова много трева, че пикочта им бе позеленяла. Болестта по тия места беше безмилостна. Бе погубила толкова земеделци, че дори и в тази плодородна долина нямаше хляб. Не достигаха ратаи за жътвата и жени за вършитбата; ня-

1 Ослица – женско магаре – Б. ред.

маше мелничари, нито пекари, които да разпалят пещите. Заразата, наричана Черната смърт, се предаваше тайнствено, но неизбежно от човек на човек – тъй лесно, както мъжете се ръкуват, детето вика някое другарче или две жени се споглеждат. Вече никой не поглеждаше съседите си и не им продумваше. Тази част на Нормандия бе толкова тежко засегната, че не смогваха да погребат умрелите. Трупаха ги на камари навън, с мръсните им дълги ризи, а те се вмирисваха на августовското слънце и събираха мухите. Лежаха сред нивите с ръж и овес, обрасли с бурени, където бяха побягнали в умопомрачението си. Жалките им останки бяха проснати под сянката на градската църква, докъдето се бяха довлекли с надеждата този последен жест да съкрати мъките им в чистилището – прилепнали като птички към варовика, в напразен опит да разхладят трескавите си глави. Някои гниеха по къщите, защото бяха останали последни и нямаше кой да ги изнесе навън. По-заможните бяха избягали, но нерядко морът ги настигаше в хълмовете, в блатата и в именията и ги погубваше там.

Войниците накладоха огън в плевнята на една изоставена къща, край малък ручей. Дървата бяха влажни, пушеха ужасно и задимиха всичко, понеже нямаше комин. Но не след дълго те вече режеха месо от бутовете на ослицата, набождаха го на пръчки и го ядяха почти суровo – нямаха търпение огънят да си свърши работата. Облизваха окървавените си пръсти и си кимаха, тъй като устите им бяха твърде пълни, за да кажат колко е вкусно.

Оранжевото слънце залязваше под оловносивите облаци, от които тъкмо започваше да ръми, когато момичето надникна през вратата и поздрави:

– Добър ден.

Всички мъже освен Тома спряха да дъвчат.

Тя беше на възможно най-лошата възраст за среща с тези мъже – достатъчно голяма, за да е в опасност, но още твърде малка, за да разбира защо. Лененорусата ѝ коса, която сигурно беше хубава, когато не беше мазна и мокра, бе залепнала

по врата ѝ. Стъпалата ѝ бяха израснали преждевременно и изглеждаха несъразмерно едри за тънките като клечки крачка.

– Добър ден – повтори тя.

– Добър ден и на теб – подхвърли Годфроа и наведе върлинестото си тяло към нея като котарак, който дебне птичка.

– Ядете Целинка – отбеляза тя.

– Магарешко е. Искаш ли?

Последното щеше да прозвучи дружелюбно, ако Годфроа не беше потупал прогнилата греда, на която седеше. Ако искаше да получи храна, момичето трябваше да седне до него.

– Не. Бяхме я вързали в гората, за да я скрием, но сигурно се е отвързала. Казва се Целинка – обясни тя.

– Толкова по-добре за нас – обади се Тома. – В петък не бива да ядем месо, но целинка е съвсем допустимо.

Другите се изсмяха.

– Ама че си устат, Томас – подхвърли Годфроа, като натърти на с-то, на което майката на Тома – наполовина испанка – толкова държеше. – Да ти имам възпитанието.

– Петък ли е? – попита дебелият.

Тома и Жако – онзи с увисналия клепач – кимнаха.

Само Тома продължи да яде. Другите гледаха момичето. Тя не помръдваше от мястото си.

– Ела, седни до мен – подкани я Годфроа и пак потупа гредата. С другата си ръка отметна кичур сплъстена черна коса. Носеше бижута, които хич не прилягаха на такъв мърляв човек. Момичето се загледа в кръста от яспис на златна верижка, който по-скоро жената на сеньора би носила, и заяви:

– Трябва ми помощ.

– Ела при мен и ми разкажи.

В тези времена никой не допускаше непознати близо до себе си. Момичето започна да проумява, че този мъж има някакви мрачни помисли.

думата е обезчести той ще ме изнасили

Мина ѝ през ума да хукне към своето дърво, но един ангел ѝ показа тези мъже и плевнята. Тя позна, че е ангел, понеже неговата (нейната?) хубава червеникаво-кестенява коса сякаш не се

мокреше от дъжда, а той (тя?) приличаше на нещо средно между мъж и жена, но още по-прекрасно. Просто ѝ посочи и рече: *Иди и виж*. Когато ангелите се обръщаха към нея – а досега май беше виждала трима – говореха на същия нормандски френски като нейния, а това ѝ се струваше странно. Не бяха ли чужденци?

Довери се на ангела, макар че вече го нямаше. Тъкмо него виждаше най-често и ѝ се искаше да вярва, че е неин.

Затова не побягна.

– Трябва ми помощ да погреба татко.

– Тъпа кучко, че то не останаха гробове. Вече сме смъртници – всички до един. Я зарежи костите му отвън. Все някой ще го прибере.

– Кой?

– Отде да знам, по дяволите? Ти си от това мизерно селце. Я монахините, я монасите, знам ли. Все тая, другите просто ги оставят на улицата.

– Не мога да го вдигна.

– Аз пък няма да го мъкна. Не съм оцелял досега, за да лепна заразата от някакъв умрял крепостен.

– Той не е крепостен.

– Хич не ми пука.

– Моля ви.

– Няма да стане, девойче – намеси се Тома. – Прибирай се веднага.

Този човек беше различен. Не я плашеше, макар че беше най-едрият от всички. Изглеждаше някак чуждоземно с въздългата си тъмна коса; беше хубав, въпреки носа, чупен неведнъж, и кръглия, хлътнал белег на бузата. Носеше повече доспехи от другите – и на краката, и на раменете, а ризницата му беше по-дълга. А върху качулката на ризницата бе нахлупил голяма селска сламена шапка, от която стърчеше рогова лъжица. Явно беше опасен, но в същото време и малко смешен. Говореше ѝ сопнато – както възрастен подвиква на дете да побърза при надвиснала беда.

Той ѝ допадна.

– Чакай малко – обади се Годфроа, махна на Тома и се обърна към момичето. – Колко ще дадеш?

Разбойници. Така се наричаха тези мъже – някогашни войници, преди войната с англичаните, които сега скитаха по пътищата или се спотайваха из горите и ограбваха хората.

Още преди да дойде чумата, татко ѝ беше говорил със съседите какво да правят, ако се появят разбойници.

А сега те бяха тук и нямаше кой да ѝ помогне.

Защо ангелът си бе тръгнал? Защо я беше тласнал към тези крадци?

– Имаме само малко сребро и няколко книги – отвърна тя.

– Не ща сребро.

– Книгите са много хубави. Повечето са нови, от Парижкия университет.

– Стават само да си бърша задника с тях. Искам злато.

– Нямам.

– Разбира се, че имаш.

Годфроа се изправи, а Тома спря да яде. Годфроа се приближи до нея и посочи с два пръста към слабините ѝ, скрити под мръсната рокля.

– Ей там. Нали? Не криеш ли малко злато там?

Само дебелият се изсмя, но някак престорено. Никой от тях не одобряваше тази слабост на водача си – влечението му към възземления плод. Тя беше дребна, с тънки кости, но погледът ѝ вече не беше детски; навярно съвсем скоро щеше да получи първото си месечно кървене. Ако оцелее, до следващото лято щеше да се издължи.

– За бога, Годфроа, остави я на мира – процеди Тома.

– То е само за съпруга ми.

– Ха! – провикна се Годфроа, доволен от тази проява на житейска опитност. – А къде е той?

– Не знам.

– Не бива да те оставя сама.

– Искам да кажа, че не знам кой е. Още не съм обещана никому.

– Значи аз ще ти стана съпруг.

– Трябва да си вървя.

– Всички ще ти станем съпрузи. Бива ни за това.

– Може да е болна – предупреди го дебелият, който пак бе започнал да яде.

– Предпочитам да се заразя от нея, отколкото от баща ѝ.

– Остави я на мира – отсече Тома, този път вече не като молба.

Остави сламената шапка до себе си, уж небрежно. Но дебелият забеляза жеста, предпазливо изплю огромния залък магарешко, който току-що бе налапал, и сложи останалото върху кожената си торба.

Годфроа се извърна към Тома и попита:

– Ами ако не искам?

Момичето се шмугна през вратата.

– Тя е само едно изплашено девойче в дом на мъртъвци. Или е заразена и ще ти го предаде по въздуха, или я закриля Божията ръка. Ако е така, толкова по-зле за нас. Запази „съпружеските“ си мераци за курвите.

– Те измряха всичките – обади се Жако.

– Едва ли – опита Тома за последен път. – И една да е останала в цяла Франция, Годфроа ще надуши оная ѝ работа.

– Голям смешник си – подхвърли Годфроа. – Винаги си бил такъв, Тома. Само че аз трябва да чукам нещо. Иди да доведеш онова момиче.

– Няма.

Тома се изправи. Годфроа неволно отстъпи назад, макар че уж той бе главатарят. Брадата на Тома беше започнала да побелява, а лицето му бе набраздено от бръчки. Той беше най-старият от четиримата, но с тези мускулести ръце и як врат приличаше на бик. Бедрата му бяха здрави като подпорни греди; бе приклекнал в бойна стойка. Всички бяха воювали срещу англичаните, но само той бе получил рицарско обучение.

Погледът на Годфроа се стрелна към меча му. Тома забеляза това.

Пое си дълбоко дъх – гърдите му се издуха като ковашки мях – и издиша през стиснатите си зъби. Повтори го още веднъж. Всички познаваха този негов навик, но за пръв път бе насочен срещу тях.

По носа на Годфроа се стече капка пот.

– Аз ще я доведа – заяви Жако, горд, че е намерил компромис.

Излезе на дъжда и нахлузи грубата си червена качулка. Закри носа и устата си с дългия ѝ край заради смрадта, която се разнесе, щом бутна вратата с крак. Слънцето вече клонеше към залез, но вътре още цареше задушна жега. Вонята беше съкрушителна. Бледата светлина, процеждаща се през полираните рогови пластини на прозорците, падаше върху застиналата гримаса на страшно подут мъртвец. Бе изцапал чаршафите, постлани върху сламеника, който вече не можеше да мине за постеля – здравата беше ритал накрая. Лицето му беше черно. Ризата му потрепваше от червеите, които пълзяха оживено по тялото му. Те бяха налазили и две кози и едно прасе, довлекли се в къщата, за да издъхнат там.

Момичето го нямаше, а дори и да беше там, Жако не държеше чак толкова да го намери, че да остане в тази гореща, прокълната от Бога стая.

Предпочиташе да се върне в плевнята, но несполуката му само щеше да влоши настроението на Годфроа. Затова заобиколи къщата отзад, благодарен за по-хладния въздух, и подсвирна, за да я повика. Огледа се внимателно. Скоро търпението му бе възнаградено – съзря белия ѝ крак сред клоните на едно дърво. Още десет минути и мракът щеше да е достатъчно гъст, за да я скрие.

Тя се криеше на своето дърво и шепнешком зовеше ангела. А после си даде сметка, че не е сигурна дали някой друг ги вижда, нито пък дали те могат да сторят нещо. Може би дори не бяха истински. Бе започнала да ги вижда едва откакто плъзна Черната смърт.

Смяташе, че ангелите, които ѝ се явяват, са от по-нисшите, а прочутите като Гавраил се готвят за Страшния съд, който сигурно вече наближаваше. Гавраил щеше да надуе тръбата си и всички мъртви в Христа щяха да се надигнат от гробовете си. Тя знаеше, че това би трябвало да е нещо хубаво, но пред-

ставата за трупове, които мърдат, бе невъобразимо зловеща. Плашеше я дотолкова, че понякога не можеше да заспи.

Ако ангелите бяха истински, защо я бяха изоставили точно сега?

И защо не помагаха на никого, когато се разболее?

Защо бяха оставили баща ѝ да умре по такъв ужасен начин?

А сега и онзи с увисналия клепач я бе забелязал.

Защо нейният ангел не порази този човек със слепота, както бяха сторили с грешниците в Содом и Гомор?

– Слез долу, пиленце – извика Жако. – Няма да ти сторим нищо.

– Напротив – възрази тя и прибра крака си под роклята, доколкото можа.

– Е, добре де. Но не много и не за дълго. Сигурно само за тази нощ и сутринта. После си тръгваме. Или пък, още по-добре – може да те вземем с нас. Как ти се струва? Четирима силни съпрузи и измъкване от града.

– Не, благодаря.

Той скочи върху един здрав нисък клон и за малко да докопа крака ѝ, ала тя се покатери по-нагоре. Беше много по-лека от него. Той щеше да загуби в тази игра.

– Не се опъвай – нареди той.

– Не ме изнасилвайте – помоли тя.

– Няма да е изнасилване, ако се съгласиш.

– Ще бъде. Защото ще се съглася само за да не пострадам.

– Значи се разбрахме. Ще се съгласиш, за да не пострадаш. Добре тогава. Слизай или ще пострадаш.

Той скочи на земята.

– Не говориш сериозно – подхвърли тя.

– И още как.

– Не си лош човек. Убедена съм.

– Опасявам се, че съм.

– Но не е нужно да бъдеш!

– Съжалявам. Късно е вече. Я, какви хубави камъни има край потока. Какво ще кажеш да ида да ги събера и да те замерям с тях, докато слезеш?

Щеше да му е трудно през листата, а и не беше сигурен, че изобщо би могъл да хвърли камък по нея, но го каза така, сякаш наистина смяташе да го стори. Имаше чувството, че трябва час по-скоро да я отведе в плевнята.

– Моля те, недей.

– Слизай тогава.

– Другият е лошият. Кажи му, че не си ме намерил.

– Избухлив е.

– Както и баща ми.

– Той е мъртъв.

– Не, не е.

– Стига игрички. Слизай или ще те сваля с камъни.

Тя се разплака. Той мислеше, че няма да се хване на празната му заплаха, но след малко тя започна да опипва долния клон с дългия си непохватен крак. Той ѝ помогна да слезе и усети как трепери. Догади му се от това, което вършеше, но се застави да не отстъпва. Метна я през рамо и пое към плевнята. Реши да ѝ поговори по пътя.

– Знам, че ти се струва ужасно, но всъщност не е. Ако Бог държи по света да има ред и доброта, не бива да прави живота ни толкова тежък. Всички сме обречени. Щом иска хаос и смърт, ще ги получи. А нас кой ни пита? Какво друго ни остава, освен да се позабавляваме малко, преди да пукнем и ние, а? Защото ще стане тъй, рано или късно. Ако се отпуснеш, може и да не ти е толкова зле.

– Говориш така само за да ти олекне – заяви тя.

Дишаше тежко, ужасена от онова, което я очакваше.

– Умна си. И то прекалено. Този свят не е създаден за умни момичета. Стигнахме.

Той отвори вратата на плевнята със свободната си ръка и възкликна:

– Света Богородице.

Годфроа береше душа, проснат по лице в калта. В главата му зееше дупка, от която шуртеше кръв като от пробит мях с вино. Ръцете му трепереха. Дебелият се беше свлякъл по стената, а брадичката му бе клюмнала на гърдите. Приличаше на заспало

дете, само дето беше подгизнал от кръв, а главата му стоеше накриво, защото едва се крепеше. Ръката му бе отсечена точно под мястото, където свършваше ризницата. Вргаляше се наблизо, все тъй стиснала зловещия му чук. Убиецът бе забил меча точно където трябва, и то с огромна сила.

– Пусни я долу – нареди Тома.

– Добре.

Върхът на меча опря във вълнената качулка на Жако и се намести точно зад ухото му. Той знаеше, че онзи, който го държи, може да пронижe качулката и черепа му тъй лесно, както се реже пъпеш.

– Моля те, не ме убивай – промълви Жако.

– Налага се, иначе няма да мога да спя тук.

– Ще се махна.

– Ще се върнеш и ще ми прережеш гърлото през нощта заради Годфроа. Нали ти е братовчед.

– По майчина линия. А аз не харесвах майка си.

– Съжалявам, Жако.

– Може ти да си тръгнеш.

– Твърде уморен съм. А ти ще ме намериш.

– Няма.

– Пусни я, за да не пострада.

– Няма.

– Наистина ли искаш последното ти дело на земята да е опит да се скриеш зад девойчето, което едва не изнасили?

Той я свали на земята и закри очите си с ръце. Но докато Тома събираше сили да го покоси, момичето застана между двамата и каза:

– Не го убивай.

Вдигна очи към Тома, а той забеляза колко невероятно светли и сиви са те. Като кремъка в стените на плевнята, ала сияйни. Като облачно небе, което всеки миг ще се проясни.

Тома свали меча.

Дъждът спря.

– Не убивай повече.